

Harangszó

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA • 2013. MÁRCIUS XXIV.ÉVFOLYAM 5. SZÁM

IFJÚSÁGI MISSZIÓ A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKEN Maradandót adni a fiataloknak

Érthető és elfogadható válaszokat keresnek az élet nagy kérdéseire. Ifjúsági foglalkozás a Szilágyságban

Megfelelő eszközökkel és kellő empátiával kell megszólítani Krisztus egyházának a mai fiatalokat, vallja Kánya Zsolt Attila lelkipásztor, a Királyhágómelléki Református Ifjúsági Szövetség (KRISZ) elnöke. Idei rendezvényeiken az identitásra fókuszálnak.

– A mai korban számos modern eszköz köti le a fiatalok figyelmét. Hogyan érzékeli, van-e fogadókészség, érdeklődés és nyitottság ilyen körülmények között az evangélium üzenetére?

– A modern világ eszközei valóban attraktívak, kényelmesek és olykor szórakoztatóak is, de mindemellett nem szabad elfelejtenünk, hogy fiataljaink lélekkel rendelkező személyek, és ahogy az igények minden téren megjelenhetnek életükben, hiszem, hogy lelki igényük is táplálékforrást keres. Itt kell megfelelő eszközökkel és kellő empátiával fellépnie Krisztus egyházának, hogy alázatos, de mégis kellő határozottsággal tudjuk őket megszólítani. A szerzett tapasztalatok is arról árulkodnak, hogy fiataljaink igenis re-

ceptívek az ige iránt. Képlékeny lelki állapotuk is sok esetben keres érthető és elfogadható válaszokat az élet nagy kérdéseire. Mi, az ige munkásai, ezeket a pillanatokat kell megragadjuk, és megfelelő válaszokat adjunk úgy, hogy az új „ösvényt” is megmutassuk.

– A KRISZ honlapján számos rendezvény árulkodik elmúlt évi tevékenységükről: bibliáismereti vetélkedő, sportnap, táborok, dicsőítő nap, és így tovább. Hitépítés tekintetében hatékonyak bizonyultak-e ezek az események?

– Hála Istennek, az egyházmegyéek megbízott ifjúsági vezetőivel az elmúlt esztendőben is sikerült megszervezni azokat a hagyományossá vált programokat, amelyek tematikájukban, akár kötöttebb, akár szabadabb formában, a keresztyén közösség egységéről és hitet formáló erejéről beszéltek. Az elmúlt esztendő mottója az újratervezés volt. E köré csoportosítottuk rendezvényeinket. Minden egyházmegye valamilyen módon kapcsolódott a rendezvénysorozathoz. Öröm volt lát-

FÁBIÁN TIBOR

FOLYTATÁSA AZ 5. OLDALON

HETEDIK KÜRTSZÓ

Közösségvállalás

„Istenednek, az Úrnak a szent népe leszel, ahogyan megígérte.” (5Móz 26,19)

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület tagjainak nevében köszöntöm a Romániában szolgáló másik egyházkerület megválasztott elöljáróit. Kató Béla püspök urat, mint egyházunk több intézményének kipróbált vezetőjét. Kántor Csaba főjegyzőt úgy is, mint kedves volt évfolyamtársamat, Szegedi László generális direktort, a végeken hűséges testvért, és velük együtt az Erdélyi Egyházkerület új Közgyűlését, annak minden presbitéri és lelkészi tagját. Ezzel a tisztelettel köszöntöm – köszönetmondással – a mindkét püspöki mandátumát kitöltött szolgatársat dr. Pap Gézát és az általa kormányzott testületek tagjait.

Sem a leköszönőknek, vagy tisztségváltóknak, sem az új egyházépítő vállalkozóknak nincs könnyű helyzete Erdély könnyázott földjén, ahonnan az aggodalmas kiáltást, az elfojtott fájdalmat egyedül Isten érzékeli, mint annak idején az Egyiptomban sínylődők esetében. Bizony a végelszámolást egyre többet hangoztatják a végeken, ahol egyre kevesebben imádkoznak idegen kiejtésű szó nélkül nemzetünk gyermekei. Nincs maradás, suttojják, és még mindig nagyon sokan viszik a mozdíthatót, és hátat fordítanak a kenyeret hűséggel termő feketeföldnek, másokra testálva alamizsnaáron azt, amiért irigylésre méltó hosszú történelmünk során őseink vére hullt. Végeladást hirdetnek a túrelmetlenek, és ha másként nem megy, hát ingyen martalékkul hagyják az itthonit, már azzal sem törődve, hogy tekozlók keze között hihetetlen gyorsan épül le minden. A kő, lehet, még mindig marad, de a porladás enyészetének ellenállnia már neki sem lehet. A legkülönbek között is nő a feszültség, és ahol még mindig sokan együtt vannak a szélek romlása miatt nyughatatlanok. Újjal mutogatunk egymásra, bűnbakokat keresünk, mindig találunk valakit, akit árulónak ki lehet kiáltani.

Az egyházépítés régi és új vállalkozóinak érdemes tárgyilagos tisztalattal szembenézni a megszépíthetetlen, a szőnyeg alá söpörhetővel. Ajánlatos, éppen fejleszt-váltáskor új lélegzetet venni, nekirugaszkodni ismét a lehetetlennek is, mert hol, ha éppen nem itt, a kegyelemből vett életünk holnapkezdő szakaszában ne tudnánk észrevenni Isten ajándékát a változni és változtatni tudó, felülről megsegített akaratban.

CSÜRY ISTVÁN püspök

FOLYTATÁSA AZ 5. OLDALON

Református élet /3. Hegedűs Loránt emléke /4. A hitvallás éve /7.

A Lélek csendje

„Szeretném, ha tudnátok, hogy minden férfinak feje a Krisztus, az asszony feje a férfi, a Krisztus feje pedig az Isten.” (1Kor 11,3)

Pál apostol tizennyolc hónapon, azaz másfél éven keresztül tartott istentiszteleteket, tanított a korinthusi gyülekezetben. Elég idő volt ez arra, hogy kialakítsa az istentiszteleti rendet, a gyülekezeti tagok szolgálatában az Isten rendjéhez illő rendet. Távollétében azonban vita alakult ki az asszonyok öltöztetésével, viselkedésével illetve az úrvacsorával kapcsolatosan. Pál ezért a vitázókat a helyes útra akarta igazítani.

Abban a szokás-világban, ha egy nő nem viselt haját eltakaráó fátyolt, ha le volt borotválva a feje, az annak volt a jele, hogy vagy házasságtörésen kapták, vagy egy előkelő férfinak a szeretője vagy pogány istenek templomában szolgáló prostituált. A keresztyén asszonyoknak tehát úgy kellett viselkedniük és öltözködniük, hogy ne tévesszék őket össze a pogány asszonyokkal, azaz viselkedésükkel és öltözetükkel jelezzék, hogy tisztességes házasságban élnek férjükkel, házasságukban is Krisztust tisztelik.

Pál azt tudatosítja az istentisztelő férfiakban, hogy az Isten által teremtett helyes sorrendet tisztelniük kell: az első Isten, akinek Krisztus alárendelte magát, a Krisztusnak pedig a férj rendeli alá magát, a férj pedig felelősséggel vezeti a neki segítőársként mellérendelt feleséget. Az istentiszteleti alkalmakon minden tag törekedjen arra, hogy semmivel ne terelje el a figyelmet Isten dicséretéről, Krisztus tiszteletéről.

„Amikor a következőkre rátérek, nem dicsérhetlek titeket, mivel nem javatokra, hanem károtokra jöttök össze.” (1Kor 11,17)

Pál apostol őszintén beszél a korinthusiakkal. Amikor volt jó, követendő abban, amit tettek, megdicsérte őket, de nem hagyta szó nélkül hibáikat és nem dicsérte meg őket haszontalan cselekedeteikért, melyeket elkövettek.

Pál apostol szerint nem dicséretes az, ahogyan a korinthusiak úrvacsorát vettek, inkább káros és haszontalan abban a formában úrvacsorázásuk, ahogyan azt gyakorolják. Az úrvacsora lényege az, hogy az értünk, miattunk és helyettünk meghalt Krisztusra tekintünk, az Úr halálára emlékezünk. A korinthusiak viszont nem az Isten Bárányára tekintettek, nem az Isten velük kötött szövetségére, hanem saját maguk szükségleteire, hogy ki-ki éhségét, szomjúságát csillapítsa, azaz közönséges étkezés gyakoroltak az „úrvacsora” címszó alatt.

Törekedjünk arra, hogy istentiszteleti, úrvacsorai alkalmainkon minden úgy tör-

ténjen, ahogyan az eredetileg is megtörtént az Úr tiszteletére, az Úr rendelete alapján. Vigyázzunk arra, hogy azok, akik eljönnek, testvéreink az Úrban, nem mehet el senki alkalmainkról, istentiszteleteinkről úgy hazá, hogy sokkal zaklatottabb lélekben, mint mikor elkezdődött az együttlét.

„Mert ha mi magunk ítélnénk meg önmagunkat, nem esnénk ítélet alá. De amikor az Úr ítél minket, akkor nevel, hogy a világgal együtt el ne vesszünk.” (1Kor 11,32-33)

Pál apostol hangsúlyozza, hogy az Úr vacsorájában részesülni csak méltón lehet. Aki méltatlanul eszik és iszik az úrvacsorában, az magára vonja Isten ítéletét. Az ember te-

Március 3-a bibliavasárnap, adakozzunk az iratmisszió javára

hát, hogy ne vétkezzen, hogy ne váljon méltatlanná, vizsgálja meg magát, tartson szigorú és becsületes önvizsgálatot magával szemben.

Pál azt is tanította, hogy aki vétkezik, aki méltatlanul vesz úrvacsorát, Isten azt azal itéli el, hogy erőtlenné teszi, beteggé teszi, sőt halállal bünteti meg. Pál szerint azért van a korinthusi gyülekezetben annyi megpróbált ember, annyi haláleset, mert akik méltatlanul vettek úrvacsorát, azokat az Úr megpróbálta vagy megbüntette.

Isten megengedi, hogy jó nevelőeszközeivé váljon az erőtlenség, a betegség, megengedi a vétkezők életében azokat a bajokat, szenvedéseket, melyek miatt lehetővé válik az önvizsgálat, és melyek a méltatlan úrvacsorázókat az elmulasztott becsületes és szigorú önvizsgálat megtartására készítetnek.

Úrvacsorára készül becsületesen, tarts magaddal szemben szigorú önvizsgálatot. Engedd, hogy Isten neveljen, fogadd el alázattal, ha méltatlanságod miatt Isten megpróbál, fegyelmez és figyelmeztet téged.

BALÁZSNÉ KISS CSILLA

WASS ALBERT

Emlékezés egy régi márciusra

*Az erdőszélen hóvirág fehérlett.
Sarjadó gyepen az iskola glédában állt,
mint még soha.*

*Valaki a Talpra Magyarat szavalta.
Aztán a tanító beszélt a szabadságról.
Hallgatta sok parasztygyerek,
oldalt a jegyző meg a pap s tisztes, komoly,
ősz emberek.*

*A harangozó tartotta a zászlót vén bajszos
arcán zord egykedvűséggel.
S a tanító lelkesen magyarázta, hogy mi is
történt ezelőtt sok, nagyon sok évvel.
Hősökről beszélt és csatákról s arról, hogy
miként folyt a vér,
amikor annyi ember meghalt valamiért.*

*A többiek hallgatták némán.
Hitték is, nem is a mesét.
Öreg volt már a múlt. Setét s bizonytalan
kődök takarták.
S egyszerre csak egy kisgyerek hangosan
megszólt hátul:
„Édesanyám! Mi a szabadság?”*

*A tanítóban elakadt a szó.
Odanéztek mindannyian.
Az asszony pedig felsóhajtott és azt felelte:
„Amikor hazajönnek a katonák, fiam”*

*Ó, hóvirágos régi március...!
Azóta mennyi vér ömlött megint, s részeg
torokkal hányszor ordították
közénk a véres jelszót, hogy „szabadság!”
Voltunk azóta hősök mi magunk is.
Hősök, pribékek, árulók, gazok, honmentők
és hazátlanok,
voltunk minden, amit csak akartak a habzó
szájú álapostolok.*

*Négyszer szabadítottak föl azóta
propagandás vad proféciaival
és mind a négyszer más zászló alatt!
És mind a négyszer esküdtek reá, hogy most
lettem szabad!*

*Hát ez a szabadság, emberek?
Szónokló, híres emberek! Élők s holtak mind
ezt akarták...?*

*S mi lesz, ha majd egy szép napon
megkérdezi egy kisgyerek:
„Édesapám, mi a szabadság...?”*

*Ó, hóvirágos régi Március...
Talán sóhajtunk egyet mi is akkor
és csak annyit mondunk csöndesen:
fiam, szabadság az, ha majd hazatérhetünk
mindannyian.*

Bajorerdő, 1947.

SZÁZKILENCVEN ÉVE SZÜLETETT A HIMNUSZ

Áldást kérő emlékezők

Nyelvében él... Királyhágómelléki emlékezés Kölcsey szülőfalujában (Fotó: Megyeri Tamás)

Kölcsey Ferenc 1823. január 22-én fejezte be a Himnusz megírását, Szatmárcsekén. Ennek emlékére, 1989-től e napon ünnepli a Kárpát-medence magyarsága a Magyar Kultúra Napját. Nem piros betűs ünnep, de sokak számára mégis egyet jelent a magyar nemzet szellemi nagyságával.

Semmi sem jelzi, hogy a tasnádi strandot elhagyva, balkéz felől Szödemeterre térhet a vándor. Ennek megfelelően évente csupán mintegy ezren keresik fel a Himnusz költőjének szülőfaluját. Innen indult a szatmári költő, nyelvújító, politikus, aki 1790-ben született református középnemesi családban. Valóságos csoda, hogy az előbb édesapját, majd 11 évesen édesanyját is elveszítő Kölcsey nem vesződik el az enyészetben, hanem nagybátyja nevelését követően a Debreceni Kollégiumba, majd Pestre és az Országgyűlésbe vezet az útja.

Január 22-én Kölcsey földieit kerestük fel. Alig néhány tucat magyar él a településen, melynek sáros földűtjai semmit sem változtak a himlő miatt balszemére megvakult költő gyermekkorától. A Királyhágómelléki Református Egyházkerület a maroknyi református nyáját gondozó tasnádi gyülekezettel közösen vállalta fel a Himnusz költőjének emléke előtti tisztelgést. Szatmár és Bihar megyéből, de Magyarországról is érkeztek emlékezők. A határ anyaországi oldalán maradt Nagykereki teológus hallgatója itt letétet azzal indokolja: úgy érezte, itt a helye ezen a napon.

Az ünnepség előtt **Horváth Olga** néniel, helyi református egyháztaggal beszélgettünk. A szödemetéri reformátusok havonta egyszer gyűlnek össze istentiszteletre

a dombon álló kicsi templomba, melyben Kölcseyt keresztelték. Az istenháza mellett a költő egészalakos szobra tekint szülőfalujára, és várja Isten megújuló áldását a település megfogyatkozott magyarságára. Olga nénitől a Kölcsey-kúria felől is érdeklődünk, amely egy szomszédos, alacsonyabb dombon áll, közvetlenül a helyi görög-katolikus templom szomszédságában, s az említett felekezet parókiájaként, vagyis paplakként szolgálja a jelent.

A kicsiny református templom lassan megtelik, mintegy hetvenen lehetünk, a létszámából adódóan is családi ünnepségen, melyen ft. **Csűrű István** püspök szolgál. A Lk 24,15-16 alapján hangzik az Ige üzenete. Gondolatainkban és cselekedeteinkben, mondatainkban és imádságainkban kultúrateremtő életmódot kell megvalósítanunk, mert nekünk életet akar adni az Isten – mutat rá az igehirdető, a Bibliaolvasó kalauz napi igéje kapcsán.

A helyiek, illetve a szűkebb értelemben vet régió képviseletében **Bodor Zoltán** tasnádi római katolikus plébános, **Pakulár István** tasnádi református lelkipásztor, **Varga Attila** egyházkerületi főgondnok és **Nagy Sándor**, a nagykárolyi egyházmegye esperese osztotta meg ünnepi gondolatait, majd a tasnádi református ifjak egy csoportja nyelvünk szépségeire emlékeztette a jelenlévőket.

Mindenki elismeréssel és a jövőbe vetett bizakodással fogadta a tasnádi, érmihályfalvi és érköbölküti gyermekek, fiatalok jelenlétét, valamint az ittlétükre gondoló, azt elősegítő pedagógusok és lelkesek lelkiismeretes szervező munkáját. Általuk él tovább nyelv és nemzet. Ők imádkozzák tovább a Himnusz strófáit.

Isten, áldd meg...

A Magyar Kultúra Napjának ünnepén, a Himnusz születésnapjának tiszteletére rendezett ünnepséget a Romániai Magyar Dalosszövetség, az Erdélyi Magyar Közművelődési Egyesület és a Nagybánya-Óvárosi Református Egyházközség január 20-án, vasárnap délelőtt a nagybánya-óvárosi templomban.

A zsúfolásig megtelt templomban a 90. zsoltár és a 359. dicséret elhangzása után **Bak László** lelkipásztor olvasta fel a Mt 10,5-7 verseit. Köszöntő szavaiból megtudtuk, hogy az ötletadó, Guttman Mihály karnagy, a dalosszövetség tiszteletbeli elnöke, betegség miatt nem vehet részt a rendezvényen. A stafétát a karnagy leánya, **Tóth Guttman Emese** karnagy vette át. A köszöntő szavakat az előadások, szavalatok és az énekkarok fellépése követte.

Az ünnepi műsor a helyi egyházközség vegyeskarával folytatódott. **Nagy Emese** kántor vezényletével J. Haydn szerzeményeiből adtak elő, amit **Jancsó Miklós** színművész szavalata követett. **Egyed Emese** irodalomtörténész előadásában Kölcsey Ferencre emlékezett. Ezt követően Jancsó Miklós Kölcsey *Parainesis* című írásából olvasott fel.

Fülöp Gábor vezényelte a koltói és a Nagybányai Teleki Magyar Ház egyesített énekkarát. Előadásukban Szokolay Sándor és Bárdos Lajos műveit szólaltatták meg. Népviseletben lépett a közönség elé Magyarfenes vegyeskara, Tóth Guttman Emese vezényletével. Meghallgathattuk Bárdos Lajos: *A magyar szentek himnusza*, Halmos László, Rezessy László: *Halálhymnus*, és Bárdos Lajos: *Nemzeti fény* című feldolgozásokat.

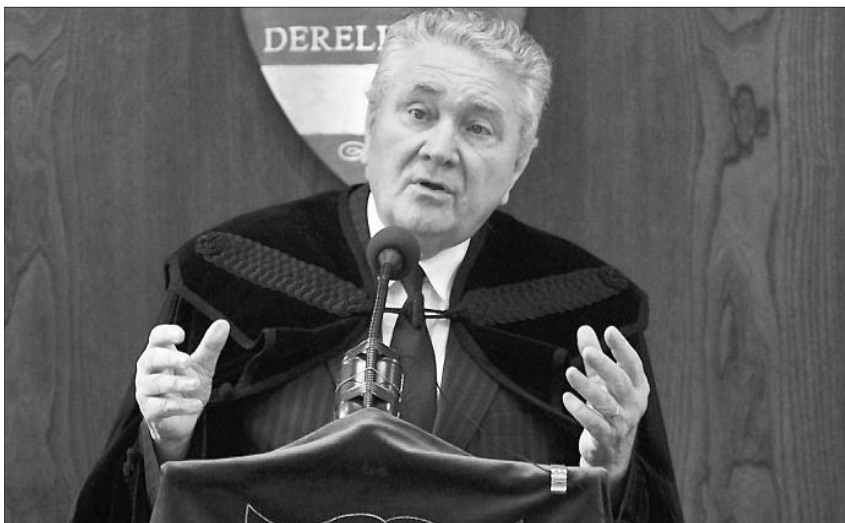
Guttman Szabolcs építész Kós Károlyra emlékezett, akinek élete állandó mozgás volt a völgy és a hegytető között. Ez az év Kölcsey halálának 175., illetve Kós Károly születésének 130. évfordulója.

A **Bedő Ágnes** által vezényelt kolozsvári Magyar Pedagógusok Kamarakórusától Gárdonyi Zoltán: *Bocsásd meg Úr Isten*, Kodály Zoltán: *Akik mindig elkésnek*, Csermiczky Miklós: *Pater Noster* és Bárdos Lajos: *Jeremiás próféta könyörgése* című művek hangoztak el. Az utolsó fellépő a szatmárnémeti székesegyház kórusa volt, Kodály Zoltán: *Ének Szent István királyhoz*, Huszti és Vavrincez Béla: *Andocsi Máriához*, Bárdos Lajos: *Dana, Dana* című művekkel.

Nemzeti imánk közös éneklése után Tóth Guttman Emese oklevéllel, virággal köszönte meg a szervezők, kórusok, előadók munkáját és hangsúlyozta, hogy a Dalosszövetségnek ez volt az első szórványban tartott rendezvénye.

A nagybányai közösség köszöni lelkipásztorainak és felépülést kívánva Guttman Mihály karnagnak, hogy felemelő, színvonalas és kimagasló előadásoknak lehetett tanúja.

Hegedűs Loránt: Lelki forradalom

A teológiai tisztánlátás igényével szólt a társadalomban és az egyházban szükségszerű megújulásról

Akkor, ha a krisztusi igei gondolatok először beszüremkednek az ember gondolatába, egy olyan állapot áll elő, mint az Apostolok cselekedeteiről írott könyvben Saulusnál, a farizeusnál, aki rettenetesnek tartotta, hogy itt egy keresztfára szegzett ácsmestert istenként imádnak, aki megszegte a törvényt, megszegte a szombatot, aki Istennel szállt szembe és annak ellenére, hogy kivégezték és megcsúfolták, istenként imádják. Lehetetlen. Ezeket ki kell irtani. Vegyétek le a ruhákat, ezt a legelső diakónus-tanítványt, ezt az Istvánt kövezzétek meg! És őrzi a ruhákat. Akkor látja, hogy az milyen angyali arcú, látja, hogy az ég felé néz. Mikor mások pokoli dühvel üvöltöznek, akkor hallja, hogy: „Uram, ne tulajdonítsd nekik e bűnt” és „ezt mondván meghala” és úgy esik a kövek közé. Ez a jézusi imádság, ez a jézusi gondolat elkezdi benne működni, hogy: nem az-e a magasabb rendű, hogy: „Uram, ne tulajdonítsd nekik e bűnt!”, mint az, hogy: „Feszítsd meg, feszítsd meg!”, „Kövezd meg, kövezd meg!”. Miközben erről gondolkodik, a behulló jézusi gondolatok, vele ellenkező igei impulzusok elkezdi végezni munkájukat, amikre nyilvánvalóan saját régi énje egyre hevesebb ellenállással reagál. Elhatározza, hogy már nemcsak Jeruzsálemben, hanem Damaszkuszban is kiáltja az egész Krisztust imádó sereget. Engedélyt szerez és öldökléstől lihegve indul a damaszkuszi csoport élén, hogy minden keresztyént összegyűjtse, megköveztessen és kivégeztessen, mint akik a mózesi törvényt áthágják. Ám közben teljesen megkérdőjeleződik benne saját gyilkos uszítása István bűnbocsánatkérése fényében. A lelki forradalom egyre inkább döntő csatába visz és természetesen ebben más Igék is közrejátszanak. Vajon végső fokon ez az igaz, amit én olvasok, mint farizeus: „Aki az Úré, ide hozzám, és vágjátok

mind fegyverrel”, vagy az az igaz, hogy: „Pedig betegségeinket ő viselte, és fájdalminkat hordozá, és mi azt hittük, hogy ostromoztatik, verettetik és kínoztatik Istentől! És ő megsebesítettet bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulánk meg.” Nem ennek a Jézusnak volt igaza? Az én megkövezésre uszító szavaim vagy az esaiási prófécia szavai igazak? Megjelenik előtte Jézus. Egyszer csak a Jézus-látomás előtt le hull a földre és a damaszkuszi úton a folyamatosan infiltrálódó, beszüremkedő jézusi gondolatok, életigazságok, régi ismert Igékkel megtámasztott érvek hirtelen áttörnek az akarati döntésnek a gátját, a gát átszakad. „Én vagyok Jézus, akit te kergetsz, nehéz néked az ösztön ellen rugódoznod!” Bemene Damaszkuszba, elhomályosodik a tekintete az örületes élménytől, hogy: Istenem, ha ez igaz, én mennyi embert meggyilkoltam, mennyire ártatlanok azok, mennyire azoknak volt igaza, azok mennyire mártírok, én mennyire gyilkos vagyok! Aztán megjön a látása, megtelik Szentlélekkel, tehát a megbocsátást látja, az örületes nagy összevisszaságból lesz egy harmónia és nagy békesség. És attól kezdve Pál lesz belőle. Elmondja, hogy ő megtért Jézushoz, nem hiszik neki, mert hát ő gyilkos. Aztán elkezdi mondani, hogy: „aki minket üldözött egykor, most hirdeti azt a nevet, amelyet eddig kergetett.” És dicsőítik benne az Istent.

Tehát ellenőrizhetetlen folyamatossággal, éles átmenet nélkül jönnek a gondolatok, azokból lelki csata lesz, aztán egyszer ez a csata eldő. Attól kezdve már él bennem a Krisztus. Krisztus-üldözöből lesz Krisztus-követő.

(Részlet az Isten és ember titka. Hegedűs Loránt – a teológus, az igehirdető, az ember című interjúkötetből.)

Az Ige teológusa

Hegedűs Loránt lelkipásztor, teológus, a Dunamelléki Egyházkerület nyugalmazott püspöke kiemelkedő szerepet játszott a magyar református egyház megújulásának elindításában. Életének 83. esztendejében hunyt el, január 26-án.

Hegedűs Loránt 1930. november 11-én született Hajdúnánáson. Érettségi után a budapesti Református Teológiai Akadémián folytatta tanulmányait. Előbb Bicskén, majd a budapesti Kálvin téri gyülekezetben volt segédlelkész Ravasz László püspök alatt.

1956-ban a teológusokkal együtt ő is az október 23-ai felvonulás részese volt. A Rádiónál először elesett forradalmi mártírok tiszteletére, az ifjak kérésére, ő húzta meg a Kálvin téri templom harangját, amit a környező templomok harangjai követtek. Az október 25-ei véres csüörtökön a munkásokkal és a diákokkal együtt vonult ő is fegyvertelenül a Parlament elé.

A forradalom idején vállalt szerepe miatt el kellett hagynia a fővárost, ezután Nagykörsön, Monoron, Komlón, Alsónémédiben volt segédlelkész. 1963-tól két évtizeden át a bukovinai székely Hidas gyülekezetének, 1983–1996 között a budapesti Szabadság téri Református Egyházközségnek volt lelkipásztora.

1991–1997 között a Magyarországi Református Egyház Zsinatának lelkesi elnöki tisztét töltötte be, 1991 és 2002 között a Dunamelléki Egyházkerület püspöke volt. 1996-tól 2004-ig volt a budapesti Kálvin téri Református Egyházközség lelkésze, 1995-ben megválasztották a Magyar Református Egyházak Tanácskozó Zsinata ügyvezető elnökének. 1991-ben a Magyar Reformátusok Világszövetségének tiszteletbeli elnökévé választották.

Magyar nyelven megjelent könyvei közül legismertebb talán a Nyitás a végtelenre című, melyben Ady Endre, József Attila, Németh László életművével foglalkozik, teológiai-esztétikai szempontból.

Dr. Hegedűs Loránt lelkipásztori, igehirdetői, tudományos és közéleti, egyházkormányzó tevékenysége ismert idehaza és külföldön egyaránt. Teológusként, önálló gondolkodóként is méltó folytatója a Ravasz László-i örökségnek. Hazai és külföldi egyetemeken állandó és örömmel látott előadója. Professzori ill. pedagógiai tevékenységét is a belső igényesség jellemezte. Tudományos pályáját számos magyar és világnyelven írt könyv és több száz tanulmány és cikk dokumentálja.

Teológusként az Ige teológusának tarthatjuk enciklopédikus távolatokkal. Igehirdetése, előadásai, írásai át vannak szöve a nemzet és a haza sorsa iránt érzett felelősséggel, prófétai bátorsággal szól az abortusz, az egyke, az alkoholizmus, az öngyilkosság nemzetpusztító következményeiről.

Oszlopos szerepe van a református egyház megújulásának elindításában, az egyház demokratizálódásában, szervezeti átalakításában. Irányítása alatt kezdődik meg az új törvénykönyv kidolgozása, a református egyház ősi iskoláinak visszaszerzése s azok beindítása, a kapcsolatok és egyéb ökumenikus kapcsolatok ártértekése és új alapokra helyezése, a református egyház társadalmi-közéleti szerepének kiépítése az új politikai viszonyok közepette.

IFJÚSÁGI MISSZIÓ...

FOLYTATÁS AZ 1. OLDALRÓL

ni azt is, hogy olyan közösségek is részt vettek rendezvényeinken, akik eddig passzív szemlélői voltak ifjúsági életünknek. Nemcsak bizakodó, hanem kritikus szemmel is tekintve az elmúlt két esztendőre, látnunk kell, hogy szükség van némi változtatásra is. Így került be pluszként programunkba az elmúlt esztendőben a kerületi egyháztörténeti vetélkedő, vagy éppen a KRISZ-Faktor vetélkedő. Az állandóan megújuló elvárások rendszerében, nekünk is állandóan újulni kell, persze csak módjával, hiszen egyházunknak megvannak azon keretei, melyeknek határait nem érdemes átlépni, még akkor is, ha néhányan azt sugallják, hogy a lehetőségek határtalanok.

Identitásunk kérdései

– Az ideai évben, milyen további terveket szeretnének megvalósítani?

– A Kárpát-medence ifjúsági szervezetei úgy határoztak, hogy ebben az esztendőben az identitásról beszéljünk fiataljainknak. Először nem is tűnik olyan könnyed témának, de valóban szükséges megmutatnunk fiataljainknak, hogy hol van a helyük és hová tartoznak. A megszokottá vált programokon kívül megpróbálunk az ifjúkori képzéssel is foglalkozni, illetve a határon túli keresztyén programokba szervesebben bekapcsolódni. Az elmúlt esztendő új gondolatoként megfogalmazódott a megyei ifjúsági karavánok megszervezése, melynek során szomszédos gyülekezetek ifjai látogatnák meg egymást. Néhány egyházmegyében sikeresen be is indult, de úgy érzem, még erősebben kell koncentrálnunk ezen programlehetőségre is, hiszen fontos, hogy ifjúsági közösségeink – regionális szinten – jobban megismerjék egymást. Tervben van még a közeljövőben egy kerületi ifjúsági nyelvtábor is, ahol minimális részvételi díj ellenében keresztyén közösségben taníthatnánk és nevelhetnénk fiataljainkat.

– Az egyház különböző szintjein állandó téma a konfirmációs gyakorlat kérdése, a 450 éves hitvallás megértésének nehézsége, az úgynevezett kikonfirmálás tendenciája, hogy van-e élet a konfirmáció után?

– A választ csak úgy lehet megfogalmazni, ha az előzményeket is figyelembe vesszük. A két éves konfirmációi oktatás akarva-akaratlanul, olyan kapcsolatot teremt a fiatal és az ige munkása között (lelkipásztor, hitoktató), amely valamilyen szinten nyomot hagy a fiatalban, legyen az akár pozitív, akár negatív jellegű. Én úgy érzem, hogy ebben a két esztendőben tudjuk megvetni az elkövetkezendő esztendőök lelki alapját. Tudom, hogy most ez úgy hangzik, mintha az ige munkásának vállalára

helyezném a felelősség teljes terhét, de éreznünk kell, hogy Isten eszközeiként igenis felelősek vagyunk a holnap történéseiért.

Természetesen, akár személyes tapasztalataimból kiindulva, vannak esetek, amikor a legnagyobb erőfeszítés is kudarcot szül, de nem szabad elfelejtenünk, hogy emellett ott vannak a siker gyümölcsei is. Jó lenne, ha magunk mögött tudnánk ebben a nevelési folyamatban a pozitív szülői hátteret is, mint akik nagymértékben hozzájárulhatnak gyermekeik vallásos fejlődéséhez.

Show helyett hitelesség

– Hogyan lehet megszólítani a kor kallódó, egyháziidegen fiatalját, akinek a szülei sem voltak templomosak, s igazából idegen, távoli, ismeretlen számára mindaz, ami az egyházban, az istentiszteleten történik?

– Ha van nehéz kérdés, amit egy ifjúsági munkásnak fel lehet tenni, akkor ez az. Mindig is kihívás volt az egyház számára megszólítani azokat, akik vallás és hit nélküli életet élnek. De a kihívások azért vannak, hogy megküzdjünk velük, s nevezzük ezt akár misszióknak, akár másnak, látnunk

Kánya Zsolt Attila: idén az identitásról beszélünk fiataljainknak

HETEDIK KÜRTSZÓ

FOLYTATÁS AZ 1. OLDALRÓL

Hallanuk kell Erdélyben, a Kárpát-medencében, szerte a földkereken, hogy Isten szövetsége minden ellenkező sugallat ellenére bennünket is elfogadott. Isten sokak Ura, de miénk is, legalább annyira, mint másoknak. Rengegten élnek gyermekeiként, de mi is fenntartjuk jogunkat, hogy minket is szent népek, azaz elválasztott nemzetnek tartsanak.

Igérünk van az idézett ige szerint arra, hogy mennyei segédlettel egymásba kapaszkod-

kell, hogy ezekért az emberekért is felelőséggel tartozunk Isten előtt.

Számos példa van előttünk. Például az újkori karizmatikus mozgalmak színes, zenés összejövetelekkel és koncertekkel csalogatják fiataljainkat. Nem azt mondom, hogy mindez nem megfelelő, hiszen bizonyos szinten ebben a színes hangzású világban is hallhatnak Istenről. De mi lesz akkor, amikor ez a fiatal lélek mindezzel megtelik, és szó szerint megunja mindezt? Tudnak-e minden nap valami újat adni ezeknek a lelkeknek?

Én úgy érzem, hogy a modernkori eszközök használata mellett, és a folyton változó színes dolgok mellett, a mi egyházunknak valami maradandót is kell adnia a kíváncsi és képlékeny lelkeknek. Az ifjúsági istentiszteletek, ahol a zene mellett az ige hatványozottan fontossá válik, a személyes találkozások és a példaadó életmód lehetnek olyan eszközök, amelyek által a kívülálló az egyházba kívánczik. Hangsúlyozom, nem showmenekké kell válnunk, hanem hiteles keresztyén emberré, akik hajlandóak kitekinteni a világra és hirdetni a maradandó igét. Engedjük, hogy Isten is munkálkodjon az Ő eszközeivel ezekért a fiatalokért.

– Lelkipásztorként hogyan érzékei, milyen igehirdetési stílussal képes azonosulni a huszonegyedik századi fiatal?

– Az előbb említett showman stílussal itt is vigyázni kell. Láttam és hallottam nagyon jól igét hirdető lelkipásztorokat, akik szinte vonzották a füleket a hallgatásra. Viszont hallottam már olyan ifjúsági istentiszteleteket is, ahol pont a lényeg tűnt el a sok körítésben. Az igét hirdetni kell, de mindig vigyázni kell a „fűszerezésre”. Lehetnek benne erős és intenzívebb ízek is, de vannak sok esetben olyan fűszerek, amelyek nem találnak az étel ízével.

Én azt valom, hogy a mai kor fiataljainak a diplomáinkban, ifjúsági házainkban nem a szenzációt, hanem az igazságot kell hallaniuk, mert az nem ígéret, nem elalatt, nem csak simogat, hanem tényeket és valós érzéseket közöl. A mi egyházunk igehirdetési felépítése megfelelő arra, hogy a Bibliából Istenről beszéljünk. Azt hiszem ez pont elég a huszonegyedik század modern fiataljainak is.

va szent nemzetként áldásosztók tudjunk lenni. Mi készek vagyunk közösséget vállalni egy ilyen szolgálatban. Testvéreim! Legyünk készek valamennyien együtt, ezért a jövődóért, az új szolgálatra vállalkozókkal haladni.

Nagyvárad, 2013. január 31.

A békesség kötelékében.

(Elhangzott az Erdélyi Egyházkerület tisztviselőinek beiktatásakor, február 1-jén, a kolozsvári Farkas utcai templomban.)

MÜLLER DEZSŐ KÖLTŐI VILÁGA

„mindig a verset akartam” (2.)

Edesanyjának fájdalmas emléke csodálatosan szép költemények ihletforrása. „köszönöm hogy / csokorba kötötted hűségedet / és a fészket bámuló fecske szemét / hagyta rád örökségül / hogy soha el ne tévedjem / a hozzád vezető fényben” (*Anyámhoz*) József Attila anya-verseire emlékeztetnek az *Én elhiszenem hogy óriás vagy* sorai: „Színtelen évek kínja kergetett hozzád / hogy csodáljalak akár a gyermek / kit szívtelen mostohák idegenben / megaláznak s galádul vernek // Színtelen bennem ringsz keringsz / izzó ajkamon hűvös kút vagy / értelmet adsz parányi életemnek / s én elhiszem hogy óriás vagy”. Évek múlva is fősajdít benne a fájdalom, a tehetetlenség hangja: „Csókom nem volt elég, / hogy homlokod / összezsugorodott ráncáiban / meglapuljon az élet.” (*Anyámhoz*) Ugyanakkor a hozzá fűződő emlék erőforrásként maradt meg benne: „te erőtől, lüktetésből és serénységből / kivetkőzött lény / tested végső hanyatlásában, / hogy tudtál oldás helyett / színtelen kötni.” (*Anyám utolsó ösze*)

A költői élmény harmadik nagy forrása a családi élet öröme, boldogsága. A fehér papírt szántó toll nyomában csodaszép versek születnek. „Amikor elmész / asztalomra / kiül a csönd / s vállamra nehezedik / a kövek takarója // amikor elmész / mindig arra vágyom / hogy legalább / a kulcslyukon / pillantanál vissza” (*Amikor elmész*) Ugyanígy idézhetnénk az *Amikor nem vagy itthon*, a *Rólad*, az *Úgy hiányzol*, a *Reggelenként*, a *Ha te nem volnál nekem* című antológia-értékű költeményeket. Szomszédságukban azonban ott találjuk a beteg fia képeben megjelenő eleven áldozatot, melynek nyomán egymásba botlanak bágyadt betűi. „...szép szemedet, mely többé nem világol, / mert porhüvelyedet tüstént elnyelte a távol / s így nem maradt semmi parányi lényedből. // Pedig egykoron kis szád muzsikaként szólt / s te egymagad voltál a tündöklő égbolt / és csillagmilliárd sugárzott lombos fényedből.” (*Ezernyi gyermek mosolyából szűrtem ki arcodat*)

A negyedik sín pár egy transzcendens világból, az Isten-hit életre szóló élményéből eredeztethető. Mi sem természetesebb ennél, hisz Müller Dezső református lelkész – „mindennapi kenyerem / az imádság” (*Magamról*) –, életét, gondolkodását, a világhoz való viszonyulását Isten igéje alapozta meg, szellemiségét, költői látásmódját, a világhoz való viszonyulását is annak szegletköveihez igazítja. Hite nem befelé forduló, nem önmagáért való; Istentől bátorítást, megerősítést kér hivatása kiteljesítéséhez: „Ha felhő kúszi a tengernyi égre / segíts lángot lobbantanom a pislogó fényre / ha könnyzáró hull a megszégyenített tájra / segíts zsebkendőt húznom a bágyadt láthatárra /

Költészetében hangsúlyozott szerepe van a magánynak, a csöndnek. (Fotó: Képiró Gyula)

ha fák kontyáról leesnek a fészkek / segíts visszahoznom az elrepült fecskéket / ha körös-körül a tagadások nyernek / segíts visszaadnom hitét az embernek / és ha kirajzolódnak szárnyai a röpködő madárnak / segíts kimondanom hibáit a világnak! (*Fohász*); „ha magot rendeltél hintenem, / foganjon is meg bennem az intelem.” (*Ima II*) Érezte, tudta, hogy küldetése, hivatása megpróbáltatásokkal teli út, hogy a győzelmes jeruzsálemi bevonulást nagypéntek követi, hogy a palmaág mellett ott a kereszt is, amelyet neki is hordoznia kell: „Kitátom szájam, Uram, én a rest / s bár dicsőséged fényét a csillagban látom / mégsem sikerült Igédet bejárnom / egyre nehezebb vállamon a kereszt // Valamikor magamra sokat adtam / egyetlen kép volt szememben az álom / én leszek az, ki a világot megváltom / s lám sebekkel megverve egyedül maradtam”. (*Van remény*)

Lelkésznek, költőnek, az egyszerű halandónak is rá kell ébrednie, hogy az elbukástól csak egy valaki menthet meg: „Csak Te maradtál, fénylő arcú Isten / hogy égen-földön száműzött / megóvd létemet az elhalványodástól.” (*Fénylő arcú Isten*) A kérdés – „mi élteti még az embert / a szilaj csillagot” –, mely bennünk oly sokszor fölmerül, választ kíván: talán a vágy, talán a kép, talán a hit, talán a remény, talán a félelem? Egyik sem, vagy talán azok összessége?! A *Zsoltár* című költemény záró strófájában rejlik a felelet: adott egy törvény „mely azt sugallja: tündöklék a part / ahol bennünket valaki óv / a két kezében tart.” Erre intenek, ezt sugallják az ünnepek: a karácsony, a húsvét, a pásztorok reménye, a napkeleti bölcsek hite. Husz János életáldozata, Luther Márton és Kálvin János küzdésre buzdító példája, Károli Gáspár magyar bibliája és Szenci Molnár Albert fenséges

zsoltárai – oly szívesen fordul hozzájuk biztatásért, bátorításért, hite és reménye erősítéséért. Mindezek ellenére néha benne is támadtak méltatlan kérdések, csúsznak kételkedő szavak: „Miért kell nekem egyre élnem, / tíz év óta ugyanezt kérdelem, / mikor örömom és reményem nincsen / lehet-e még az élet kincsem? // Mért virágzik színtelen éjmem, / hogy főlsvívődjék emberi vétkem, / s mikor több irányból csordul belém a fájás, / jöhet-e még lényemre szikrányi áldás? // Mért folytatódik denevér-sorsom, / s keresztemet mért viselem-hordom? / De hiába pislákol maroknyi fényem, / segíteni nem tudok fiamon szegényen.” Hívó ember számára a válasz nem lehet más: „Csak egy maradt már az Isten hatalma, / hogy lázadásomat visszatartsa / s míg hitele lesz bennem eme erőnek, / nem vállalhatom szerepét a vakmerőnek.” (*Isten hatalma*)

„emberek mellett is egyedül vagyok”

Müller Dezső költészetében hangsúlyozott szerepe van a magánynak, a csöndnek. „...teljesen kiürült / sorsom kincstára / csak egy darab csönd / maradt rám” (*Sehogysem*) A magány, a csönd egyfelől szép versek ihletője, másfelől azonban fájó érzés: „Az ég kékjétől / virító tájban egyedül szenvedek / fagyos zúzmarában” (*Egyedül*); „sebekkel megverve egyedül maradtam” (*Van remény*); „tőlem az alkonyi nap is elfordult / lepény-melegét másoknak adja” (*A szablya*); „senkihez se tartozom / senkihez se kötődöm” (*Idégenek*) Megbarátkozik helyzetével, beletörődik a sorsába. Ezt a létállapotot idézi elénk a szomorúfűz motívuma: „élni fogok / szomorúfűzként / fénytelenül nesztelenül” (*Szomorúfűz*) Sorsát börtönnek érzi, honnan aligha nyílik szabadulás: „Nem tudok kitörni / a kábultságból / a homlokomat szorító / vasmarek-ölelésből” (*Őszi falevél*) Ezek nyomában ott settenkedik a félelem: „Amikor először / ivódott belém / Apám halála // mikor legelőször / nem jutott / kenyér // mikor legelőször / faképnél / hagyta / akkor döbbsentem rá / bármit fogok / tenni // soha senkinek / nem leszek / kívánatos” (*Soha senkinek*) A kínzó élmény nyugtalanítja, már-már fizikai fájdalommá fokozódik benne: „Nekem nem süt a nap / nem világít a hold / az ég madarai is / köddé oszlottak / kifacsarták hegyeimet / lebegek totlatlanul / bénító csönd táton / a homlokomon / ücsörgő éjben” (*Csőnd táton*) Következő élmény a „kiégett vulkán” érzete, a „nem találok az arcomat” víziója, az „őcskavas lettem”, a „remete lettem” sajgó képzelet. Lehet ezt még fokozni? – kérdezzük magunktól. A költő ad rá választ: „Olyan magány / telepedett rám / amelyet csak / a hegy érezhet / amikor / égnek ágaskodva / arra vágyik / hogy véresre / horzsolja / annak peremét” (*Magány*)

TALLÓZÓ

A hitvallás éve egyházunkban

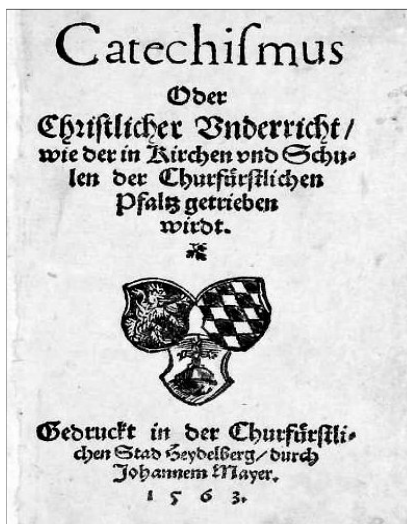
Egyházunk Zsinata határozatban mondta ki, hogy a 2013-as évet a hitvallás évének nyilvánítja, hiszen négyszázötven éve hatja át gondolkodásmodunkat, nyelvezetünket, lelkiségünket az a Heidelbergi Káté, amely 1563-ban a pfalzi fejedelemség székhelyén született.

A reformáció tanai 1545 táján jutottak el Pfalzba. Előbb a lutheri, aztán a kálvini irány. A kálvini irányzat III. Frigyes uralkodása alatt terjedt el 1559–76 között. Az ő idejében indult virágzásnak a város egyeteme, amelyen volt teológiai fakultás is. Itt volt a legszembetűnőbb a változás, amikor a lutheri irányt felváltotta a kálvini irány, és mint szellemi központnak, kisugárzása volt az egész fejedelemség közállapotára.

III. Frigyes próbálta kordában tartani az egyetemi vitákat, hiszen maga is jártas férfiú volt a teológiában. Mint fejedelem, rendeletekkel is segítette a kálvini irány előretörését, a reformáció megszilárdulását. A tartományban rendeletileg eltörölte a római katolikus vallást, lezajlott egy nagy templomtisztítás, bevezetett egy új istentiszteleti rendtartást, amely 1563. november 15-én lépett életbe. Ennek az új istentiszteleti rendtartásnak volt az egyik fejezete a Heidelbergi Káté.

Egy további intézkedésével befogadta és letelepítette az üldözött holland és francia kálvinista lelképásztorokat és tanítókat. Néhány év alatt kálvinira fordult a fejedelemség hitvallása, ami teljesen új helyzetet eredményezett, mert az 1555-ös augsburgi vallásbéke még nem tartalmazhatta és nem engedélyezhette a kálvini irány szerinti szabad vallásgyakorlatot. Ezért az 1560-as években szükséges volt kiterjeszteni a vallásbékét a református reformáció követőire is. Ki kellett mondani, hogy ez az irányzat nem azonos a rajongók irányzatával, de ki kellett azt is mondani, hogy ők mások, mint a Luther-követők. Szükséges volt ez azért is, mert a vallásbékében nem szereplő egyházak tagjai úgynevezett „szabad madarak” (Vogelfrei), azaz védtelemek voltak éppúgy, mint annak idején Luther, amikor még az augsburgi vallásbéke nem született meg. A kálvini irány híveinek törvényen kívülségét III. Frigyes, mint felelős uralkodó nem nézhette el. Alattvalóinak jogbiztonságáért egy olyan hitvallás megalkotására törekedett, amely bizonyítja, hogy ők nem rajongók, hogy sok ponton azonosak a lutheránusokkal, s nem vagyunk ellenségei egymásnak, hanem testvérek vagyunk. Ennek érdekében III. Frigyes összehívott egy olyan testületet, amely megalkotta a Heidelbergi Kátét.

A hagyományos felfogás egészen az 1960-as évekig úgy tartotta, hogy a kátét tartalmilag Ursinus Zakariás (1534–1583)

alkotta, és a végleges megszövegezésben Olevianus Gáspár (1536–1587) segített neki. Elvitathatatlan, hogy ők ketten a legtöbbet tették ezért a kátéért, de az újabb kutatások szerint biztos, hogy „csapatmunkával” készült. Egy olyan munkatársi közösség készítette, akik között ott volt a fejedelem, ott voltak Heidelberg neves teológiai professzorai, a környékbeli lelkészek, tanítók, egyháztanácsstagok és világi, nem teológus emberek, akik besegítettek a munkába. Ez utóbbiak közül egyről név szerint is tudunk, aki Erastus volt, III. Frigyes teológiában jártas udvari orvosa. Sajnos nem maradtak fenn a káté keletkezésével kapcsolatos jegyzőkönyvek. Azonban azt a káté előszava is tudatja, hogy a teológia összes professzora részt vett ebben a munkában.

Az ismert és a mű mögött sejtethető társaszerzők (Tremelleus, Boquinus, Dathenus, Diller, Erastus) a 16. század minden jelentős teológiai iskoláját képviselték. Mögöttük a reformáció nagy alakjai állnak, akik egykor tanítómestereik voltak. A Heidelbergi Káté ezért olyan gazdag tárháza a reformátori tanításnak, amely méltán tette széles körben elfogadottá és máig mértékadó hitvallási irattá.

Egyik méltatója, Philipp Schaff (1819–1893) joggal jellemezte így a Heidelbergi Kátét: „A káté egyesíti Kálvin erejét és mélységét – az ő elutasító modora nélkül, Melancthon bensőségességét és melegét – határozatlansága nélkül, Zwingli egyszerűségét és tisztaságát – az ő hívős józansága és a misztikától való idegenkedése nélkül.”

A hitvallás évében fedezzük fel újra, gazdagítsa meg és pezsdítse fel ismét református hitünket a Heidelbergi Káté ihletett tanítása! (Reformátusok Lapja)

FEKETE KÁROLY

FIRKA

Semmit mondó

Adorjáni László karikatúrája

PATAKI ISTVÁN

ünnep

igazak vígasza
az ünnep
ahogy ereinkben lüktet
ahogy istenhez emel
szembesít múlttal jellemel
az időn át felel
megköt és old
egyszerre élő és holt

az ünnep
igazak panasza
mert hány üres szív felett
kokárda díszleget
s hány mocskos kézben
zászló koszorú virág fátyla
hogy mindenki lássa
a kongó lélek is itt áll
egyben a gyűlevész a hitvány
ők a múlt győzők
az álnokul magukat ünneplők
mit nekik ösök könnye
verejtéke vére
övék az árulás bére
minket vereség éltet
levert szabadságunk
a megszenvedett vétkek
az elnémult csatazaj
a feldúlt fészkek
a harangzúgás
a csonka szárnnyalás
a megtisztult lélek
a szabad szívverések

mi hazát ünneplünk
nemzetet
féllett menedéket
féllept lelki házat
alázattal
ahogy csak isten lázad

✿ **BEIKTATTÁK TISZTSÉGÉBE KATÓ BÉLA ERDÉLYI PÜSPÖKÖT.** Ünnepi isentiszteleten iktatták be február 1-jén pénteken tisztségébe **Kató Bélát**, az Erdélyi Egyházkerület 46. püspökét, a kolozsvári Farkas utcai református templomban. A ceremónia elején a hat évre megválasztott püspök és az egyház vezető tisztségviselői letették az egyházi esküt. Kató Bélát a Kárpát-medence református püspökei mellett a svájci, a hollandiai és németországi

Kató Béla: „mégis ki kell vetni a hálót!”

testvéregyházak vezetői és az erdélyi egyházmegye esperesei áldották meg.

Beiktató beszédében **Bölskei Gusztáv**, a Tiszántúli Egyházkerület püspöke arra figyelmeztetett: nem biztos, hogy ami a túléléshez elég, az akkor is elegendő, amikor a szabadságban és a szabadsággal kell élni. Kató Béla prédikációjában elmondta, az elmúlt 23 évben az erdélyi református egyház elvesztette lélekszámának egyharmadát, és ingatlanjainak csupán egyharmadát sikerült visszaszereznie. A bibliai történetet idézve úgy vélekedett, „ma nem halat, nem is elsősorban hálót kell adni az embereknek, hanem hitet ahhoz, hogy mindenki merje újraszervezni az életét, és merjen cselekedni”. A beiktatott püspök elmondta, a „mégis” szót tekinti programjának. Azt, hogy a nehézségek ellenére „mégis ki kell vetni a hálót, mégis tenni kell azért, hogy a csoda megtörténjen, amelyre mindenki vár”.

Együttműködést ígért az új püspöknek a magyar kormány képviseletében **Balog Zoltán**, az emberi erőforrások minisztere. A tárcavezető a román kormány képviseletében jelen lévő Victor Opaschi államtitkárhoz is szólva az egyházi tulajdon megrekedt visszaszolgáltatására is utalt. Kérte, hogy az erdélyi reformátusoknak ismét álljanak rendelkezésükre az egykori diktatúra által elrabolt eszközök. (MTI)

✿ **ÖKUMENIKUS IFJÚSÁGI BIBLIAÓRA SZENTJOBON.** Az imahét jegyében a szentjobbi fiatalok a gyakorlatban is megmutatták, mit jelent keresni Istent, imádkozni, beszélgetni, gondolatokat megosztani, játszani. Vendégeink február 1-jén a helyi római katolikus fiatalok voltak, akik örömmel tettek eleget meghívásunknak.

Fiataljaink lázasan készülődtek: a lányok szorgalmasan nekiláttak palacsintát keverni és sütni. Ezalatt a fiúk átalakították az imatermet, hogy helyet biztosítsunk a tervezett 40 fiatal számára. Este 7 órára kezdtek megjönni a fiatalok **Kurilla Gábor** plébános és **Husztig Róbert** diakónus kíséretével. **Szerafina nővér** és a gitáros lányokból álló kis csapata, a **Szakra** együttes gitárszóval és ifjúsági énekekkel várták a gyülekező fiatalokat.

Éneklés után a helyi református lelkész, **Orbán László** köszöntötte az egybegyűlteket, a közel 50 református és katolikus fiatal, majd imádságban kérte Isten áldását az alkalomra. Ezután néhány jégtörő játék következett, melyeken mindenki igyekezett megismerkedni a többiekkel.

Róbert atya tartalmas és őszinte gondolatokat osztott meg velünk. Vetítéssel egybekötött előadásában arról beszélt, mit jelent tininek lenni, felnőtte válni és hogyan tudom megtalálni a helyemet az egyházban. Személyes példákkal beszélt arról, hogy Isten mindenkit szeret és noha mi emberek különféle módon vélekedünk Istenről (ezért vannak a felekezetek) de ettől függetlenül Isten mindenkit hív egyházába. „Ott-hon is lehet imádkozni és hinni, nemcsak a gyülekezetben, de ez olyan, mint amikor meghívunk egy szülinapi bulira, de te nem mész el, hogy a barátaiddal ünnepelj, hanem azt mondd, hogy majd gondolkod rád otthon, egyedül.”

A bibliaóra után közös imával zártuk az alkalmat, majd a lányok felszolgálták a szendvicseket, a forró teát és az izletes palacsintát.

Közös istenkeresés Igével, játékkal, szeretetvendégséggel

Aktív és kötetlen beszélgetés keretében fogyasztottuk el a várva-várt finomságokat.

Köszönet illeti a református és katolikus lányokat, valamint a konfirmandus fiúkat, hogy oroszlánrész vállaltak a szervezésből. Isten adjon még nagyon sok ilyen áldott alkalmat, amikor együtt akarjuk Istent keresni és a közösséget építeni!

ORBÁN LÁSZLÓ

✿ **HOLOKAUSZT EMLÉKNAP NAGYVÁRADON.** A váradi zsidóság prominens képviselői, a felekezet tagjai, a keresztyén egyházak képviselői, valamint szolidaritásukat jelenlétükkel kifejező helyi polgárok – mintegy százötvenen – gyűltek össze a Tikvah Egyesület (a tikvah héber szó jelentése: remény) meghívására január 27-én vasárnap délelőtt, a holokauszt áldozatainak nemzetközi emléknapján, a nagyváradi zsidó közösségi központban.

Január 27-ét, az auschwitz haláltábor 1945-ös felszabadításának napját 2005-ben nyilvánította a holokauszt áldozatainak nemzetközi emléknapjává az ENSZ-közpályús.

Emília Teszler elnök részletesen ismertette az egyesület szerteágazó tevékenységét. Mint elhangzott: reményt kívánnak nyújtani, ám ezt nem a múlt eseményeihez való ragaszkodással, hanem a jövő felé fordulással szeretnék elérni. Céljaik között szerepel a nagyváradi zsidóság deportálásának dokumentálása, az áldozatok és a zsidómentők emlékének ápolása, illetve a fiatalok ismereteinek bővítése. Ez utóbbit szolgálják az egyesület által meghirdetett vetélkedők is, melyen legutóbb az Ady és az Eminescu gimnázium tanulói vettek részt.

Emília Teszler a két váradi gettóról is beszélt, emberségüket tanúsító zsidómentők emléke előtt tisztelegve és a túlélőket megszólaltatva. A városrész méretű nagyobbik gettó elhelyezkedését ábrázoló korabeli térkép is bemutatásra került. Kallós Miklós visszaemlékezésében „Nagyváradon (...) egy zsidók által sűrűn lakott negyedbe zsúfolták az összes zsidót a városból, majd körbevették egy deszkafallal, és csendőrök őrizték.”

A méltóságát teljes megemlékezés során a Tikvah Egyesület azon tervéről is szó esett, melynek során emlékművel adóznának a Váradról deportált zsidó gyerekek emlékének. A szobrot az odaveszett gyermekek egyikéről, Heyman Éváról mintázza meg Flor Kent angol képzőművész, és terveik szerint a mai Balcescu-parkban állítanák fel. Azért ott, mivel onnan, az egykori Rhédey-kert ipari vágányáról indultak végzetes útjukra az Auschwitzba tartó szerelvények.

F. T.

